

Portrét ducha

Pán Fuchs sedel na gauči v pracovni profesora Erazmusa Katza, Jupovho otca, a v rukách zvieral pohár s horúcim čajom.

„Vy... vy ste predsa takým tým skúmateľom... strašidiel, všakáno?“ spýtal sa potichu a usrkol si z čaju.

Profesor Katz prikývol. Vlastne bol expert na nadprirodzené javy, ale vedel, že pán Fuchs práve teraz určite nemá náladu na dlhé vysvetľovanie.

„Vraveli ste, že ten chlapec mal na sebe staromódne šaty?“

Pán Fuchs prikývol. „Určite nevyzeral ako dnešné decká. Mal na sebe oblek. Bol sivý...“

„A ako ešte ten chlapec vyzeral?“ vypytoval sa profesor Katz ďalej.

„Sivo. Celkom sivo a... priesvitne. Cez jeho telo som videl aj stromy v pozadí,“ spomínal si šokovaný pán Fuchs. „Prešiel mi cez čelné sklo auta oboma rukami. A potom tá jeho tvár... taká nahnevaná... a desivá...“

Erazmus Katz nechal pána Fuchsa, aby sa mohol nadýchnuť. „A videli ste toho chlapca po tejto udalosti ešte niekedy?“

Chlapík mlčky pokrútil hlavou. Trasľavým hlasom sa spýtal: „Som... som... blázon?“

„To neviem posúdiť,“ odpovedal mu profesor Katz s úškrnom. „Ale podobné javy, ako ste zažili vy, boli spozorované už aj predtým. Ide o zhmotnenie ducha. O jeho zviditeľnenie.“

„Zviditeľnenie!“ zopakoval pán Fuchs s úžasom. To je slovo! On teda naozaj videl ducha! Ozajstného ducha! Zúfalo rozhodil rukami. „Čo to má všetko znamenať?! Čaká ma odteraz už len nešťastie? Či niekto zomrie?! Alebo...?“

„Na to vám neviem odpovedať. Žiaľ. Chcel by som vás však o niečo poprosiť: Môj syn Jupiter má v počítači program na identifikačné portré-

